

ಅಂದ್ಯಂದು ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟಂಡು ಅವನ ಕರ್ತೃಪಣಿಗಳು ವಾನಗಳ ಜೋಗುಳ ಹೊಂಡಿಗ ಕಾಯಿದ್ದವು.

ಆತ್ಮಗ ಹೆಗ್ಲೈ ದಿಕ್ಕಿಂದ ಇತ್ತುಗ ಬ್ಯಾಳಾದಿಕ್ಕಿಂದ ಹನ ಪರಿ ಅಷ್ಟಂದು ಬಹಿದ್ವಾಪು ಇಂದು ಬಂದಿಲ್ಲ, ತಾ? ವಾನಗಳೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ‘ವಾನಾಗಿದ್ದ ಉಗಳ?’ ನಾರಾಯಿಗ್ ತಲೆಕೆಂಬೇದಂಗಾಯ್ಯು ಗದ್ದಗ ನೀರ್ ಹಾಯಿಕ ಬರೋರು, ತೈಸ್ ಕಟ್ಟೊಳೆ ಬರೋರು, ಹಳ ಎಮ್ಲೈರ ಹೋಟದ ಕೆಲ್ಕು ಬರೋರು ಯಾರೂವಿ ಕಾಣಿಲ್ಲ! ಕಣೆದ್ದಪ್ಪು ತುಂಬುಳ್ಳೈ ಆ ಗದ್ದ ಆ ಕಬ್ಬಿನ್ನೇ ಹೋಟದ ರಾಶಿ ಒಳಗ ನಾರಾಯಿ ಮತ್ತ ಅವನ ನಾಕು ಪರಿಮರಿಗಳ ಬಿಟ್ಟ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನ ಬದ್ದಿದ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಾಕ ಮತ್ತಾವ ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಇಲ್ಲಂಗಿತ್ತು.

ಹಟ್ಟಗೋರ್ಗಾಂಪು ಅಂದ್ಯ ಕರಗಪ್ಪೇ ಮರಿಗಳ ಅಷ್ಟಂದು ಬಂದಿರಾದು. ಅವಕ್ಕ ಹೋಟ್ಟೆ ತುಂಬಿರಲ್ಲ. ಮನಿಕಾಳಾವು ಅಂದ್ಯ ರೋಡು ಮನಿಕಂಡು ಬಿಸಿಗ ಮಯ್ಯ ಓರು ಕಾಯಿಸ್ತು ದಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕೆಣಕ್ತದ. ‘ನೂರಾಳೆಶ್ವರ ಈ ಉಗಳ ಈ ಜನಕ್ತ ಯಾನಾಗಿದ್ದು? ಕೈಕಾಲು ಬಿದ್ದೋಗಿದ್ದಾ? ಯಾರೂವಿ ಓಡಾಡಿಲ್ಲ!’ ಅಂತ ಅಷ್ಟರಿ ಹಟ್ಟಂದು ನಂಜನಗೂಡು ದಿಕ್ಕಿಂದ ಬರೋ ವಾನಗಳ ಕಾಯ್ಯ ತಮ್ಮೂರು ಮುಗುದು ಬ್ಯಾಳಾದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗುವಲ್ಲಿ ರೋಡು ಚೂಪಾಗಿತಲ್ಲ-ಅಲ್ಲಿಗ ಕಣ್ಣಿದ್ದಪ್ಪಿಯ ಚುಚ್ಚಂಡು ಕೂತನು.

ಹೆಗ್ಲೈಟೋ ಇಲ್ಲ ಬ್ಯಾಳಾರಲ್ಲೋ ಯಾರೋ ನಾಕು ಹಟ್ಟಗಳ ತೂದು ಎಸ್ಟಂಗ್, ಅವೋ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲೂ ಉಂಟ ನಡುವಿಗ ಹಳ್ಳಂಡಿಗಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂಗ್, ಅಲ್ಲಿ ನಾಕೋ ಸಂಸಾರ ಬಾಳಾಟ ಮಾಡ್ಂಗ್ ನಡೆದ್ದೂವಿ ಅದೊಂದು ಉಂಟ ಅನ್ನಿಸುಳಾಕ ಒಂದು ಹೋಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದಂಗ್ ಒಂದ್ ಬಸ್ ಸ್ವಾಂಂಡು ಸುದ ಇನ್ಲೆಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಹಳಕಾವ್ಯಿ ಪಕ್ಕದ ಜಮಿನ ತಕ್ಕಂಡು ಹಳೆ ಎಮ್ಲೈಯ್ಯು ಹೋಟ ಮಾಡುತ್ತೋ... ಆಗ ಮುಲ್ಲೈನೋ ನಂಜನಗೂಡೋ ಓಡಾಡೋ ಬಸಳ ಸೀಟ ಕೇಳಾಕ ಸುರುವಾಯ್ಯು. ಆದ್ದುವಿ ಅಲ್ಲಿ ನಾಕೋ ಹಟ್ಟ ಪಕ್ಕಕ್ಕ ಇನ್ನೊಂದು ಹಟ್ಟ ಅಗ್ಗೇ ಇಲ್ಲ.

ಕಾಲು ಮೇಲೆ ಕಾಲಾಕಂಡಿದ್ದ ಅಂಗಾಲಿಗೆ ಲಾಟಿಯ ಬಟು ಬೀಳುತ್ತೇ ತಂಗ ನಿದ್ದ ಬಂದಿತ್ತು ಅನ್ನೋ ಅರಿವು ನಾರಾಯಿಗ್ ಬತ್ತು ಅಂಗಾಲಿನ ಪಣಗ ನೆತ್ತಿಗ ಕರೆಂಟು ಹೊಡಂಗ್ ಆಗಿತ್ತು. ಏನ ಎತ್ತ? ಅನ್ನೋಳೆಂಬ್ ಎಲ್ಲು

ಲಾಟಿಗಳು ಅವನ ಕಾಲಿನ ಮೂಳ ಮುರಿಯೋ ಹಂಗ ಹೊಯ್ಯಿದ್ದವು. “ಬೋಳಿಮಾನೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಬಾದು ಅಂತ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲಾ? ಓಡು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ಕಾಲು ಮುದಾರ್ಕೆನ್ನಿನ್” ಅಂತ ಒಂದು ಲಾಟ ಕೂಗ್ತ ಭಾಸಿಕ್ಕು ಎಲ್ಲೋ ದೂರಂಗೆ ಕೇಳಿದಂಗಾಯ್ತು. ಓಡಬೇಕು ಅಂತ ಮಾದಲ್ಲೇ ಪಣಗ ಅನಿತ್ತ ನಾರಾಯಿಗ್. ಅದರ ಅವಿಗ ಪಳ್ಳೋಕೆ ಅಯ್ಯಿನ್ಲೆಲ್ಲ. ಓಡು ಅಂತ ಮತ್ತು ಹೊಡಿತವ. ಕಣ್ಣೇರು ಮತ್ತು ಕಾಲಿನಾಗ ರತ್ತ ಏರಡೂ ಒಂದೆ ಸಮಕ್ಕ ಹರಿತಿದೂ ‘ತನಗ ಯಾತಕ್ ಹೊಡಿತವು, ತಾನೋ ಮಾಡಿರೋ ತಪ್ಪಾದ್ದುಬಿ ಏನ?’ ಅಂತ ಅರುತ್ತಳ್ಳಾಕ ಅಗ್ಗಿಯ ಬಾಯಿ ಬಂದಾಗಿತ್ತು. ಎದ್ದೇಳಕ ಅಂತ ಕೈ ನೆಲಕ್ಕು ಮಡ್ಡಿ ದೇಹದ ಭಾರವ ಬುಟ್ಟ ಕಾಲೆಕ್ಕಿದ್ದ ಅವು ಅಲುಗಾಡ್ತನೇ ಇನ್ನೆಲ್ಲ. ‘ಲಾಟಿ ಹಟ್ಟ ಬೆಲೆನೇ ಇಲ್ಲಾ? ಬಡಿಪ್ಪುಗ್ಗ ಕಾಲು ಮುದಾರ್ಕೆನ್ನಿನ್’ ಅಂತ ಇನ್ನೇರಡೆಟು ಹಾಕಿದವು. ‘ಮುದೋಗದ ಬುದ್ದಿ’ ಅಂತ ಕಣ್ಣೇರಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದನು. ‘ಬೇಗ ಮೋಗು ಇನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಬಾರದು’ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತು ಮುಲ್ಲೈ ದಿಕ್ಕಿಗ ಜೀಪು ಓಡಿತು.

ಲಾಕೋ ದೋನೋ ಅಂದೋದು ಲೋಕಕ್ಕ ಹೊಸದಾಗಿತ್ತು. ನಿನ್ನ ಜಿನ ಮೂಟ ಬೀಜ್ಞ ಬೀದ್ದೋಗಿದ್ದ ರಾಿಕಾಳು ಕಂಡಂಗ ಜಲ್ಲಾಡ್ತಂಡಿದ್ದ ಬೆಂಗೂರು ಅಂಬೋ ಸಿಟಿ ಒಂದೋ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯೋದ್ದೇಳಗ ಚೆಲ್ಲಂಡಿದ್ದ ಮೂಟೆ ಒಳಗ ಸೇರಿಸಿ ತುಂದಿ ಅವಸಿಟ್ಟಂಗ ಕಾಲಿ ಕಾಲಿ ಅಗಿತ್ತು. ‘ಗೋಮೆಂಟು ಹೇಳೇಗಂಟ ಬೇಕರಿ ಬಾಕ್ಕು ತೆಗೆಯಲ್ಲ ಉಗಳ ವೇಂಂಟೋಗಿ’ ಅಂದ್ಯಂದು ಓನರು ಕೈಗೊಸಿ ಕಾಸ್ಸ ಕೊಟ್ಟು ಮೂರ್ಜನ ಕೆಲಸದ ಮುದುಗ್ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಬಾಕ್ ಗಡಗದ ಎಲ್ಲ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಆ ಮೂರ್ಜನಾವಿ ಒಂದೋಂದೂರಿಂದ ಬೆಂಗ್ಲೈದಿಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಹೂಡಿಕಂಡು ಬಂದಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಕುಂಡಾಪು ಕಡೆಯಿಂದ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬಿಜಾಪುರದಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಅಂಕಪ್ಪ ನಂಜನಗೂಡಿಂದ ಬಂದು ಆ ಬೇಕರಿನಲ್ಲಿ ದುಡಿತಿದ್ದು.

ಮಯ್ಯಾರು ದಿಕ್ಕಿಗ ಓಡಾಡೋ ಬಸ್ತುಗಳು ಬಂದು ಹೊಗೋ ಬಸ್ ಸ್ವಾಂಡಿನಾಗ ಅಂಕಪ್ಪನ ಬೇಕರಿ ಇದ್ದ ಜಿನಾವಿ ಮಯ್ಯಾರು, ಮಂಡ್ಯ, ಮದ್ದಾರು, ಜೆನ್ನಪಟ್ಟ ಕಡೆಯ ಜನಗಳು ಬಂದೋಗೋಂದಿಂದ